

[Statsministeren.]

hørt fra de Konservative, skønt vi har opfordret dem dertil.

Jeg maa altsaa stemple det ærede Medlems Paastand som urigtig og tilbagevise den, naar den her er fremsat.

I øvrigt ønsker jeg her kun at sige, at naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil give det Udseende af, at det er af Hensyn til Forsvarssagen, de Konservative har været nødt til at stille sig, som de har gjort, kan det ærede Medlem naturligvis hævde det. Jeg vil nu hævde den Opfattelse, at der aldrig er gjort Forsvarssagen her i Danmark en daarligere Tjeneste end den Handling, det konservative Folkeparti udførte i Torsdags. De Konservative omtaler Forsvarssagen som deres Livssag; men jeg tror, det ærede Parti i Torsdags udførte en Handling, der nærmest kan karakteriseres som en Handling, der virker til at slaa Livssagen ihjel. Men uanset hvad det konservative Parti i saa Henseende har foretaget sig, ønsker Venstre at fortsætte Arbejdet for Tilvejebringelsen af en positiv, en forsvarlig Ordning med Hensyntagen til Landets Forhold, ogsaa økonomiske Forhold, og med Hensyntagen til, at et Flertal af Landets Befolkning kan slutte sig dertil.

Der er en anden Bemærkning af det ærede Medlem, som jeg ogsaa nødes til at knytte en Udtalelse til. Det ærede Medlem mente ikke, at Regeringen havde handlet rigtigt ved at tilraade Kongen, at der udskrives Valg, og talte om, at der skulde have været konfereret med Partiernes Formænd. Jeg tror dog, at man, naar man tænker over den Situation, der forelaa i Torsdags, maa sige, at den Afstemning, der fandt Sted her, var saa ren og klar, som man sjældent ser den i det politiske Liv. Der stemtes om den aarlige Finanslov ved tredie Behandling; der var kun to Partier, der stemte, det ene stemte for, det andet imod, og Finanslovsforslaget blev forkastet. De Partier, der blev siddende ved den Lejlighed, den vigtigste Afstemning i en Rigsdagssamling, den Afstemning, hvorved den Lov, som det konservative Parti kalder „Lovenes Lov“, bliver vedtaget, kan vel ikke i særlig Grad kræve at blive taget med i Overvejelserne.

Det forekommer mig ganske klart, at efter en Afstemning som den i Torsdags var der kun to Muligheder, hvis parlamentarisk Sømmelighed skal respekteres her i Landet, og hvis man ønsker, at det skal gaa det parlamentariske Liv vel. En Regering, der faar sit Finanslovsforslag forkastet,

har enten at demissionere og at tilraade Hans Majestæt Kongen at henvende sig til det Parti, som havde absolut Flertal ved den Afstemning, eller ogsaa at indanke Sagen for Vælgerne Afgørelse. Det er de to Spørgsmaal, vi har at overveje; det er simpelt og klart; ingen kan benægte det; enhver Vælger i Landet kan forstaa det, og selvfølgelig har vi overvejet dette Spørgsmaal. Noget tredie gaves ikke.

Det, der har været afgørende for det Resultat, vi er kommet til, er dette, at vi mener, at Vælgerne har Krav paa at blive spurgt, inden Regeringsmagten overdrages til det Parti, som i Torsdags udgjorde Folkeetingets Flertal. Jeg ved ikke, hvordan det konservative Folkeparti ser paa det Mandat og den Forpligtelse, som Vælgerne den 2. December 1926 gav os, men jeg tør i hvert Tilfælde sige, at i Venstre har vi følt det som en Forpligtelse af al vor Magt at gaa ind for den Politik, vi lovede Vælgerne at føre, og det var ikke den, at vi overdrog Regeringsmagten til Socialdemokratiet. Skal dette ske, bør der først en anden Vælgertilkendegivelse til, og derfor maa jeg altsaa erklære mig ganske uenig med det ærede Medlem i de Betragtninger, som nys blev fremsat.

Det ærede Medlems Udtalelser om det borgerlige Samarbejde skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun sige her, at der aldrig er foretaget noget mere aggressivt Skridt imod det borgerlige Samarbejde end det, der blev foretaget i Torsdags. End ikke Socialdemokraterne, som dog ikke kan betegnes som vore hedeste Venner, vilde vistnok have stemt imod Finansloven. Det, der skete i Torsdags, er noget ganske usædvanligt, det er det stærkeste Vaaben, Folkeetinget besidder mod en Regering; det er ikke anvendt i mange, mange Aar, vi skal helt langt tilbage i forrige Aarhundrede for at finde Sidestykke dertil. (*Afbrydelse*: 1925). Nej, der blev ingen Finanslov forkastet i 1925; det, der var Tale om i 1925, var noget ganske andet end det, der er Tale om her.

End ikke Socialdemokratiet — jeg har ganske vist ikke deres Udtalelser for det, men jeg føler mig ganske overbevist om, at jeg tror heller ikke, de vil modsige det, at hvis ikke de Konservative havde taget den Stilling, de tog, vilde Finansloven, saaledes som det dog altid eller saa godt som altid sker, ved tredie Behandling være blevet vedtaget enstemmigt her i Tinget. Og dog havde ogsaa Socialdemokraterne og de Radikale stillet Ændringsforslag, som var blevet forkastet ved anden Behandling.

Det ærede Medlem siger, at der her var